

Arrest

nr. 145 878 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam als minderjarige samen met zijn moeder en broer op 22 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied. Verzoekers moeder diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie – en Asielbeleid verzocht op 5 januari 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Zweedse autoriteiten om de overname van verzoekers.

1.3. De Zweedse autoriteiten willigden op 18 januari 2010 het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie – en Asielbeleid nam op 11 februari 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. De moeder van verzoeker diende in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van verzoeker op 29 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De moeder van verzoeker diende op 17 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 17 september 2012 verworpen (RvV 17 september 2012, nr. 87 693).

1.9. Verzoeker diende als meerderjarige op 5 maart 2013 een asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 29 november 2013 (RvV 29 november 2013, nr. 114 866).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 juni 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 21 december 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.13. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 december 2014 een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer / (...), die verklaart te heten:

Naam: K.(...)

voornaam: E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...) / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 13.06.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 20.12.2014 werd door de politie van Brussel een PV opgesteld uit hoofde van aanmatiging van naam en gewone heling. Op 13.06.2013 werd aan betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat betrokkene een eerder genomen

verwijderingsmaatregel naast zich neerlegt, vormt de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

1.14. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld blijkt dat verzoeker op 15 maart 2015 werd gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”* Tevens wordt er in het middel gewag gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Verzoeker voert de schending aan van de aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissingen (inreisverbod) stellen dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft de welk het rechtstreekse gevolg is van het gegeven dat opzichts verzoeker een opsporingsonderzoek werd ingesteld wegens aanmatiging van naam en gewone heling en dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als “actueel gevaar”.

Verzoeker is slechts ter zake verhoord, doch hij is voor geen enkele tenlastelegging definitief veroordeeld.

Aangezien zelfs een “goed voorziene” veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn “duurzame lokale verankering” groot is.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen “Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast “.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Aangezien dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten van verzoeker.

Aangezien het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van verzoeker om reden dat op het ogenblik van de bestreden beslissing verzoeker slechts geverbaliseerd is in de hoedanigheid van verdachte en hij bijgevolg onschuldig is tot het tegendeel wordt bewezen middels een kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest, wat in casu niet voorhanden is.

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een inreisverbod met de maximale duur van 3 jaar afgeleverd aan verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij haalt bovendien aan dat verzoeker op 13/06/2013 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft.

Zoals hierboven vermeld, vormt verzoeker al langer dan één jaar een koppel met Mevr. A.(...) T.(...), geboren op (...) te (...) (Armenië), met nationaliteit: Groot-Brittannië, arbeidster, in het bezit van een F-aart in het Rijk.

Verzoekers verwijzen in die zin naar de diverse objectieve verklaringen toegevoegd in bijlage.

Zij wonen al reeds een geruime tijd samen en hebben de intentie om alhier in het huwelijk te treden. Er werd al reeds een afspraak bedongen op de burgerlijke Stand te Sint-Truiden ten einde een aangifte van het huwelijk in te stellen. Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoeker al reeds op 13/06/2013 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijft.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar. Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoeker.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissing het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het

geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal geschreven verklaringen aangaande zijn relatie met T. A. en een e-mail van 30 december 2014 van de stad Sint-Truiden aan de raadsman van verzoeker waarin wordt bevestigd dat de partner van verzoeker, mevrouw T. A., een afspraak heeft bij de burgerlijke stand van de stad om inlichtingen te bekomen over een huwelijk.

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn aangezien hij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling uit de richtlijn zou schenden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing maakt melding van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verder maakt de bestreden beslissing gewag van volgende feiten: *“Op 20.12.2014 werd door de politie van Brussel een PV opgesteld uit hoofde van aanmatiging van naam en gewone heling. Op 13.06.2013 werd aan betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft.”* In de beslissing wordt als volgt geconcludeerd: *“De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsmaatregel naast zich neerlegt, vormt de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”*

3.7. In zijn middel betwist verzoeker de feitelijke vaststelling niet dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 13 juni 2013 ter kennis werd gebracht en dat niet werd aangevochten. Verzoeker weerlegt evenmin de overweging dat hij niet heeft aangetoond stappen te ondernemen om zijn vertrek voor te bereiden. Hoewel verzoeker aanvoert dat dit geen afdoende motivering vormt, volstaan deze feitelijke elementen om een inreisverbod op te leggen.

3.8. Voor zover verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met zijn concrete situatie en lijkt te stellen dat de bestreden beslissing automatisch een termijn van drie jaar oplegt, kan hij niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt immers wel degelijk gemotiveerd, waarbij specifiek wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker, namelijk dat er een PV wegens valse naamdracht en heling werd opgemaakt en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een vorig aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst erop dat de kritiek van verzoeker op de overwegingen uit de bestreden beslissing inzake de openbare orde niet kan worden bijgetreden. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de inbreuken op de openbare orde niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De openbare orde-overwegingen vormen louter een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar in zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals trouwens vereist wordt door de jurisprudentie van de Raad van State op dit punt (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 898). Verzoeker had geen gevolg gegeven aan het bevel dat hem op 13 juni 2013 werd betekend, zodat een inreisverbod van een duur tot drie jaar kon worden opgelegd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die geen gebruik maakte van de mogelijkheid om omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de vastgestelde identiteitsusurpatie en heling over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Waar verzoeker aanstipt dat de feiten van valse naamdracht en heling niet volstaan om iemand te beschouwen als actueel gevaar en dat hij nog niets is veroordeeld, dat er geen rekening werd gehouden *“met de aard en de ernst van de feiten van verzoeker”*, wijst de Raad er op zijn beurt op dat het de gemachtigde van de staatssecretaris is toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185 388; RvS 28 juni 2004, nr. 133 173). Dat verzoeker wegens bovenstaande feiten een gevaar vormt voor de openbare orde is een afweging van de gemachtigde van de staatssecretaris die de Raad niet kennelijk onredelijk acht.

3.9. In tweede instantie voert verzoeker aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, waarbij hij beweert dat hij al meer dan een jaar een koppel vormt met mevrouw T. A., hetgeen moet blijken uit de verklaringen die bij het verzoekschrift zijn gevoegd en het feit dat zij de intentie zouden hebben om in het huwelijk te treden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.10. Verzoeker beweert samen te wonen met mevrouw T. A., maar hij slaagt er niet in om dit ook aannemelijk te maken. Noch de diverse bij het verzoekschrift gevoegde verklaringen noch de e-mail van de stad Sint-Truiden aangaande de afspraak om inlichtingen te bekomen over een huwelijk zijn afdoende om een aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een hechte affectieve band onderhoudt met mevrouw T. A. In het administratief dossier zijn, naast een aantal weinig bewijskrachtige getuigenverklaringen, nergens indicaties terug te vinden. Verzoeker heeft zich nooit op dit gezinsleven met een burger van de Unie gebaseerd in het kader van een aanvraag voor een recht op verblijf. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet op afdoende wijze aangetoond. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval lijkt te zijn.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het legaliteitsbeginsel, al dan niet in samenhang met artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN